

EREVNA

Årg. XIII

N:r 3

1956

Innehåll

Bibelstudier.	
Av professor Hugo Odeberg.	
Kol. 1:12-20.	55
1 Petri 1:17-25.	57
Hebr. 4:14-16	58
Hebr. 5:1-10.	60
1 Joh. 1:1-2:2.	61
Ord och verklighet.	
Av professor Hugo Odeberg.	64
Trons lydnad.	
(Rom 1:5; 16:24, 25.)	
Av professor Hugo Odeberg.	66
Innehåll	68

Bibelstudier.

Av professor Hugo Odeberg.

Kol. 1:12-20.

Vi läser Pauli brev till kolosserna, kap. 1:12-20: ”Tacken med glädje Fadern, som gjort oss skickliga till att vara delaktiga i de heligas arvslott i ljuset och som har uttagit oss från mörkrets välde och försatt oss i sin älskade Sons rike, i vilken vi hava återlösningen, syndernas förlåtelse, Han, som är den osynlige Gudens avbild, förstfödd före all skapelse. Ty i Honom skapades allt, det som är i himmelen och det som är på jorden, det synliga och det osynliga, vare sig troner eller myndigheter eller herradömen eller väldigheter: allt är skapat genom Honom och till Honom. Och Han är före allt och allt har bestånd i Honom, och Han är huvudet för kroppen, som är församlingen, han som är begynnelsen, den förstfödde ifrån de döda, på det att Han i allt skulle vara den förste. Ty det har behagat Gud att all fullhet skulle bo i Honom och att genom honom, sedan han genom blodet på hans kors stiftat frid, med sig försona allt, både det som är på jorden och det som är i himmelen.”

Han har tagit oss ut från mörkrets välde och försatt oss i sin älskade Sons rike. Ordagrant heter det ”sin kärleks sons rike”. Det är Kristus. Han, Kristus, kallas den gudomliga kärlekens son. Det är ju i samma mening som det hos evangelisten Johannes säges: ”Så älskade Gud världen att han gav ut sin enfödde Son.” Kristus är sänd av Guds kärlek, det är i Guds kärlek han kommer till människorna, det är Guds kärlek han verkar; det är i den gudomliga kärleken han går vägen till korset. Och denna

kärlek kommer som ett oändligt ljus in i mörkrets värld. Detta kärlekens ljus lyser i mörkret och mörkret kan varken fatta eller få makt med eller utsläcka detta ljus. Vad menas då med mörkret? Det är det som också kallas för synden eller det onda. Människligheten har vänt sig bort ifrån Gud, från Livet och ljuset, och behärskas därigenom av mörkrets välde. Det blir en perversitet, en total förvändhet, som strävar att gå till det yttersta, så att Jesus kan säga: Människorna älskade mörkret, därför att de voro onda. Det är denna perversitet, denna förvända inre vilja, som gör att människor allra innerst och djupast sträva efter sin egen förintelse. När kärlekens son kommer till människorna, hata de honom, de hata Gud, inte för att han är en sträng och obeveklig domare eller härskare eller tyrann, utan de hata honom därför att Han älskar dem och vill ge dem liv och glädje och frid och fred och salighet. Och i denna onda perversa vilja ha vi alla någon del. Vi ha alla del i det hat mot den oändligt Gode, mot Livets Förste, som bragte honom på korset. Men nu är den stora, den ofattliga hemligheten den, att vi också av Honom få del av det stora kärleksoffer han bragte. Genom Honom och i honom lyser det gudomliga ljuset in i vårt hjärtas mörker. I Honom hava vi förlossningen, våra synders förlåtelse. Syndens förlåtelse det är att Han tagit på sig all vår förvändhet och vänt det till Liv, det liv, som av Skaparen blev oss givet i skapelsen. Det är den befrielse från mörkrets välde, som vi fritt få taga emot i tro och förtröstan och barnslig visshet. De som togo emot Honom gav Han makt att bli Guds barn, dem som tro på Hans namn, säger evangelisten Johannes i 1:12. Det är i verkligheten en övergång från djupaste mörker till herrligaste ljus. Och av det kommer en tacksamhet, som är outtömlig. Så säger Paulus också: ”Tackem Fadern, som har gett oss arvslott i ljuset och uttagit oss från mörkrets välde försatt oss i sin älskade Sons, sin kärleks Sons rike.”

1 Petri 1:17-25.

Vi läsa i Kolosserbrevets första kapitel: ”Tacken med glädje *Fadern*, som har gjort oss skickade till delaktighet i de heligas arvslott i ljuset, och som har uttagit oss från mörkrets välde och försatt oss i sin kärleks sons rike; i Honom hava vi återlösningen, våra synders förlåtelse, Han som är den osynlige Gudens avbild, förstfödd före all skapelse.” Och vidare i aposteln Petrus första brevets första kapitel: ”Och om I såsom Fader åkallen honom, som utan anseende till person dömer efter vars och ens gärningar, så vandren i fruktan under edert främlingskaps tid, och veten, att det icke är med förgängliga ting, med silver eller guld, som I haven blivit återlösta från edert fåfängliga fäderneärvda leverne, utan med Kristi dyra blod såsom ett felfritt och obesmittat lamms, vilken var förutbestämd före världens grundläggning och i de sista tiderna blivit uppenbarad för eder skull, så att I genom honom tron på Gud, som har uppväckt honom från de döda och givit honom herrlighet, på det att I skullen hava tro och hopp till Gud. Gören då edra själar rena i sanningens lydnad till oskrymtad brödrakärlek och älsken varandra innerligt av ett rent hjärta, såsom födda på nytt, icke av förgänglig utan av oförgänglig säd, genom Guds levande ord som förbliver evinnerligen. Ty allt kött är såsom gräs och all dess herrlighet såsom blomstret på gräs. Gräset vissnade och blomstret föll av, men Herrens ord förbliver evinnerligen. Och detta är det ord, som har blivit såsom ett glatt budskap förkunnat ibland eder.”

Guds levande ord som förbliver evinnerligen, det ger oss det underfulla och glädjefyllda budskapet om vad Kristus gjort för hela mänskligheten och för var enskild människa. I alla livets växlingar, i all fåfänglighet och meningslöshet, i all ondska och fördärv, strålar ljuset från detta glada budskap, ljuset från det kors, som reser sig över livets och historiens böljande hav. Det är budskapet från Honom, som så älskat denna mänsklighet, som så älskat oss att vi korsfäst Honom. Ty så säger samme apostel Petrus i sin första predikan: Honom haven I korsfäst. Vi äro var och en med i denna gärning, och alltfort korsfästa vi Honom.

Och från detta kors lysa de orden: ”Fader, förlåt dem, ty de veta icke vad de göra.” Dagligen ha vi korsfäst honom. Om vi se detta kors, och höra Hans ord, så blir det obegripliga undret levande: Han, som vi korsfästa, Han befriar oss, han är återlösningen. Det är icke att förundra sig över att de som upplevt detta och som vittna om detta äro fulla av tack till Gud och att aposteln Paulus utbrister: ”Gud vare tack för Hans utesägliga gåva!” Men vari yttrar sig detta tack, hur vill Kristus själv att vi skola tacka? Jo, först och främst genom att taga emot denna gåva, taga emot den ofattbara gåva som Han givit oss. En gåva som är förmer än alla förgängliga skatter, silver, guld och ära. Att taga emot denna gåva, som gör att vi vid betraktandet av Kristi lidande och död för oss finna, att alla våra lidanden äro obetydliga, alla våra bekymmer, all vår ängslan fåfängliga. Han har förvisso befriat oss från det fåfängliga leverne, som vi ärvt från fäderna som Petrus säger, den fåfänglighet, som släkte överlämnar till släkte och varje nytt släkte av Kristus kan befrias ifrån. Att tacka Honom är att taga emot denna befrielse. Men då vi taga emot detta, att Han tagit på sig all vår nöd och gått i döden för oss, så taga vi även emot det, att Han gjort detta för varje människa, för var och en av de allra minsta i världen. Och att tacka Honom, det betyder då detta som Han själv sagt: Vad I haven gjort mot dessa minsta mina bröder, det haven I gjort mot mig. Därför säger Petrus: Gören edra själar rena i sanningens lydighet till oskrymtad brödräkärlek och älsken varandra innerligt av ett rent hjärta.

Hebr. 4:14-16

Jesus Kristus sättes i Nya testamentet i centrum för hela tillvaron, för hela mänsklighetens historia. Han var av begynnelsen, före all ting, och genom honom har allt blivit till. Genom honom var det som Skaparen skapade världen. Honom är given all myndighet i himmelen och på jorden. Och på samma gång är han den föraktade, den utstötte, den övergivne, Han, som går den väg, som leder till korsets död, det smädligaste av allt. Och detta

gjorde Han för den lidande människans skull, för den förvillade och borttappade människans skull. I honom uppfylles, så heter det uttryckligen, den gamle profeten Jesajas ord: "Föraktad var han och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med sjukhet: han var såsom en för vilken man skyler sitt ansikte, så föraktad att vi höllo honom för intet. *Men*: det var *våra* sjukheter han bar, han var sargad för våra överträdelsers skull, näpsten lades på honom för att vi skulle få frid och genom hans sår bli vi helade." Att Kristus Jesus är upphöjd över allting och samtidigt den som gått djupare ner i lidande, smälek, övergivenhet, mörker än någon människa, det hör tillsammans. Det säger oss, från ena sidan sett detta: Han, den över allt upphöjde, Han som är hos Gud och är Gud, han är icke långt borta i ett upphöjt fjärran, utan Han är varje enskild, varje ensam, så nära som ingen annan. Och å andra sidan säger det detta: Han som är med oss och är så nära, Han som tager på sig allt vårt svåra, han som är med oss överallt, han som lidit och dött, Han är den upphöjde, som har makt att hjälpa, myndighet att förlåta och upprätta. Han är den medlare, som är en direkt förbindelse mellan det djupaste fördärvets djup och den högsta himmelska salighet och frid. För dem som voro förtrogna med tempeltjänsten i Jerusalem — och det är ju var och en som läst sin bibel — för dem blir det en klar och talande bild, när det säges att Kristus på en gång är den store översteprästen, som har genomfarit himlarna, och är Guds Son — det har ingen jordisk överstepräst gjort — och på samma gång är nära den minsta människa — till skillnad från den jordiske översteprästen, som en gång om året allenast fick gå in i det allra heligaste i templet, dit ingen annan hade tillgång. Denne högste överstepräst har öppnat oss tillgången direkt till det allra heligaste, ja, till själva nådens tron, av vilken nådastolen i det allra heligaste är en bild. Och så kan Skriften här säga dessa överväldigande, mäktigt tröstefulla och frälsande och saliggörande ord: Låtom oss nu därför med frimodighet gå fram till nådens tron och så få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rättan tid. Och den som läser och tager emot detta, han får

också taga emot de orden: *Nu* är den rätta tiden, *nu* är den välbehagliga tiden, *nu* är frälsningens dag, inte i en avlägsen framtid, som man möjligen kan vänta att komma fram till, utan just i detta *nu*.

Hebr. 5:1-10.

Vi läsa ur Hebréerbrevet, femte kapitlet, de första tio versarna: ”Ty var och en som skall bliva överstepräst uttages bland människor och tillsättes för att till människors bästa göra tjänst inför Gud genom att frambära gåvor och offer för synder. Och han kan hava undseende med de okunniga och vilsefarande just därför att han själv är belagd med svaghet, och för svaghetsens skull måste offra för sina egna lika väl som för folkets synder. Och ingen tager sig själv denna värdighet utan han måste såsom en gång Aron kallas därtill av Gud. Så tog sig icke heller Kristus själv äran att bliva överstepräst, utan det skedde genom den som sade till honom: ”Du är min Son, jag har i dag fött dig”, likasom han ock på ett annat ställe säger: ”Du är en präst till evig tid efter Melkisedeks sätt”. Och med starkt rop och tårar frambar han under sitt köttis dagar böner och åkallan till Honom som kunde frälsa honom från döden och han blev bönhörd och tagen ur sin ångest. Så lärde han, ändock han var son, lydnad genom det han led, och när han var fullkomnad blev han för alla dem som äro honom lydiga upphovet till evig frälsning och blev av Gud kallad en överstepräst efter Melkisedeks sätt.” ... Det betonas och framhäves i hela vårt Nya testamente ifrån början till slut att Kristus, som var Guds Son, den osynlige Gudens avbild, upphöjd över all ting också var människa, helt människa. Och då han för människors skull gick lidandets väg så gjorde han detta såsom Guds son och människa. Och det säges nu i Hebréerbrevet att han såsom människa har medlidande med människor och har erfarenhet av människors alla bräckligheter, lidande och nöd, och att han därför *vill* hjälpa och *kan* hjälpa och frälsa var och en. Det är medlidandets frälsare som ställes oss inför ögonen. Men det är då att märka att detta medlidande är något mycket

djupare än vad som ligger i det vardagliga ordet medlidande. Här är det icke fråga blott om en sympati och förståelse för dem som ha det svårt eller vandrat vilse utan det är fråga om att han verkligen lider *med*, det vill säga att han själv tagit på sig och *bär* på sig varje enskild människas all nöd, alla svårigheter och allt fördärv. ”Det var våra krankheter han bar, våra smärtor dem lade han på sig.” Och detta för att vi skulle få *frid*, verklig och fullkomlig frid. Och här kommer ett annat ord till, som ofta användes om denne Smärtornas man, det är ordet *lydnad*. ”Han utblottade sig själv och vart lik människor och vart lydig intill döden, ända till döden på korset.” (Fil. 2:7, 8). Detta ord *lydnad* är nu också djupare än det vardagliga ordet *lydnad*. Det kommer av att höra och lyssna. Kristus var såsom Guds Son och mänskliga lydig, han lyssnade till den gudomliga rösten och följde den i allt, på hela sin väg. Och så ger han också åt var och en av oss den möjligheten att lyda, såsom det heter i det nyss lästa: ”Så blev han för alla dem som äro honom lydiga, upphovet till evig frälsning”. Det är en obegripligt stor *gåva* detta, som Kristus alltid har i beredskap åt Dig, den gåvan att du kan få lyssna till Hans röst och det är att lyssna till det högsta, det gudomliga, och till Honom som känner alla dina frågor, även de innersta, som Du icke själv ens känner. Och han kan ge svar på dem så att Du får frid. Mången plågar sig själv och försöker hos sig själv ensam finna svar. En annan letar efter andra människor att få svar och ledning och hjälp av. Men intet av detta hjälper om man icke ytterst lyssnar till Honom som är där redo att svara och följer Honom som kan ge den fullständiga friden. Såsom den lärjunge som å alla de övrigas och egna vägnar sade: ”Herre, till vem skulle vi väl gå. *Du* har det eviga livets ord.”

1 Joh. 1:1-2:2.

”Det som var från begynnelsen, det vi hava hört, det vi hava sett med våra ögon, det vi skådade och med egna händer togo på, om Livets Ord tala vi — och Livet vart uppenbarat, och vi hava sett och vittna och förkunna för eder det Eviga Livet, som

var hos Fadern och som vart uppenbarat för oss, det som vi hava sett och hört, det förkunna vi också för eder, på det att även I mån hava gemenskap med oss; men vår gemenskap är med Fadern och med hans Son, Jesus Kristus. Och detta skriva vi till eder, för att eder *glädje* skall vara fullkomnad. Och detta är det budskap som vi hava hört av honom och åter förkunna för eder: Gud är ljus och intet mörker är i Honom. Om vi säga att vi hava gemenskap med honom och vi ändå vandra i mörkret, så ljuga vi och göra icke sanningen. Men om vi vandra i ljuset såsom Han är i ljuset, så hava vi gemenskap med varandra, och Jesu Kristi, Hans Sons, blod, renar oss från all synd. Om vi säga, att vi icke hava synd, så bedraga vi oss själva, och Sanningen är icke i oss. Om vi bekänna våra synder, så är Han trofast och rättfärdig, så att Han förlåter oss synderna och renar oss från all orättfärdighet. Om vi säga, att vi icke hava syndat, så göra vi Honom till lögnare, och Hans ord är icke i oss. — Mina barn, detta skriver jag till eder, för att I icke skolen synda. Men om någon syndar, så hava vi en Försvare hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig. Och Han är försoningen för våra synder, men icke allenast för våra utan ock för hela världens.”

Om vi säga, att vi icke hava synd, så bedraga vi oss själva, skriver Johannes här till de kristna. Det har nog funnits sådana sällsynta människor som velat tänka sig att de voro helt syndfria, och en sådan orimlig tanke visar aposteln här således bort. Men de flesta tänker nog inte att de äro syndfria. Om vi utbyter ordet synd mot orätt, så säger väl var och en att han gjort mycket som är orätt, och att det är mycket som han ångrar djupt. Och då skulle han icke träffas av detta ordet: om vi säga att vi icke hava synd. Men det är just det vi göra, vi träffas av det. Det som aposteln vill säga, det han vill uppenbara, det är, att vi ha gjort så mycket orätt även där vi inte alls veta om det, där vi tro oss vara oskyldiga. Det är de hemliga synderna som det här är fråga om. Och med hemliga synder menas då inte sådana synder, som skett i hemlighet, det vill säga, sådant som inte andra vet om, men som vi själva veta om. Utan hemliga synder äro de, som vi icke

själva veta om, som vi icke själva beakta. Det kan ju vara så att den kristne är som mest syndig, gör den största orätt, när han själv tror att han är som mest dygdig. Hur skall denna synd, denna orätt upptäckas? Jo, det är genom att vi ställa oss inför Honom, som är förlåtelsen för våra synder och, som det här står, för hela världens, inför Honom, som burit all vår synd, Han som har lidit mest för dessa våra fördolda synder. Och vad är då den djupaste synden, den synd som för våra blickar uppenbarar alla våra hemliga synder? Jo, det är detta, att vi korsfästa Honom som älskar oss. Det är att märka, att aposteln icke skriver dessa ord till världen, till de icke troende. Om dem säger han i detta sammanhang endast de enkla, djupa orden: ”Han är försoningen för våra synder men icke allenast för våra utan ock för hela världens.” Utan han säger dem till dem som bekänna sig till Kristus och ändå icke besinna, att de korsfästa Kristus i Kristi namn. Här återkomma de orden: ”Vad I haven gjort mot en av dessa *minsta* mina bröder, det haven I ock gjort mot mig.” Det betyder: Det goda I haven gjort mot dem det haven I gjort mot mig, men också, det onda I haven gjort mot dem det haven I gjort mig. Sådan korsfästelse av Kristus som särskilt grasserar är ju att förtala och beljuga de oförargliga, vara inställsam mot de inflytelserika och farliga, förakta och förfölja de små; ärelystnad, fåfänga, avundsjuka, feghet. Men nu är detta icke endast en bestraffning. Det är kärleken som talar. Det är kärleken som här hoppas, att slöjan skall falla från ögonen och att den som hör detta och får upp ögonen för hurudan han är inför Kristi kors, skall få ett stygn i hjärtat. Men har han fått detta stygn i hjärtat, har all självsäkerhet fallit av honom, står Han där naken inför detta Kristi kors, då får han omedelbart de förlösande orden: vi hava en försvarare hos Fadern, Jesus Kristus, den korsfäste, han är rättfärdig och han är försoningen för våra synder och han kan omskapa även den mest självpuptagna och förljugna människa och rena honom från all orättfärdighet.

Ord och verklighet.

Av professor Hugo Odeberg.

(Föredrag i Erevna, Lund.)

Låt oss stanna en stund inför förhållandet ord och verklighet i Nya testamentet med utgångspunkt i Johannesskrifterna. Till detta hör också skeendet. Vi ha ju en statisk uppfattning av skeendet — alltså av Jesu verk.

I allmänhet är den naiva uppfattningen den, att orden är till för att meddela om verkligheten. Ett enstaka ord är ju det, som motsvarar en verklighet. Om jag t.ex. säger ordet ”bord”, så är bordet ett och mitt ord ett annat.

Men i fråga om Kristi ord är det en anmärkningsvärd förknippning mellan ord och verk, så att de bli identiska. De äro ej blott meddelanden om verkligheten utan verkligheten själv. Då Jesus talar om den gudomliga världen, så är det, som är ovanifrån, med — det är redan tillstädes i Hans ord. Omvänt är Kristi verk även ord och därav framgår, att de äro förblivande. Ordet är realiteten och verket är ord, som ständigt förmedlar verkligheten.

I slutet av Prologen ha vi ett svåröversatt ställe: ”Ingen har någonsin sett Gud; den enfödde Sonen, som är i Faderns sköte, Han har uttolkat det.” Här ha vi föreningen av realitet och ord. Om vi översätter: ”Han förklarade, vad Gud är”, träffar detta ej alls innebörden, utan blir alldeles fel. Det skulle betyda, att ingen har sett Gud, men Kristus kommer och ger den rätta läran, om vad Gud är. I stället är det så, att Han själv är uppenbarelsen av Gud. Så är Kristus också Ordet. ”När I haven upphöjt Människosonen då skolen I förstå, att det är jag, och att jag gör intet av mig själv, utan såsom min Fader har lärt mig, så talar jag.” Joh. 8:28. Detta ord av Jesus skulle bli sammanhangslöst, om man skiljer mellan att göra och att tala. I så fall skulle det betyda, att det enda som är Hans verk, är att tala. Men här ingår i talandet Hans verk, d.v.s. i Kristi talande är Guds verk. I detta ligger det gudomliga namnet ”JAG ÄR”, såsom det möter oss i Ex. 3 kap.

Denna parallellism mellan verk och ord ha vi t.ex. i Joh. 14:10: "Tror du icke, att jag är i Fadern och Fadern i mig? De ord, som jag talar till eder, talar jag icke av mig själv men Fadern, som förbliver i mig, Han gör själv gärningarna." Detta är anknutet till enheten med Gud, själva den gudomliga verkligheten i Kristi ord. I Joh. 14:8 läser vi, hur Filippus säger: "Herre, låt oss se Fadern, så hava vi nog." Då svarar Jesus: "Så lång tid har jag varit hos eder, och du känner mig icke, Filippus! Den som har sett mig, han har sett Fadern. Huru kan du då säga: låt oss se Fadern? Tror du icke, att jag är i Fadern och Fadern i mig?" — Och så kommer det märkliga uttalandet i v. 10: "De ord, som jag talar till eder, talar jag icke av mig själv, men Fadern, som förbliver i mig, Han gör själv gärningarna." När det nu är tal om den högsta verkligheten, så talas plötsligt om ordet. Detta är viktigt att lägga märke till, när man läser Jesu sista ord. Här skulle man kunna säga, att Filippus stod och såg Jesus, att Han uppenbarar Fadern. — Detta kunde gälla lärjungarna, men vi hava ju ej sett Jesus. — Men att se Honom blir lika med att höra Hans ord. Om detta heter det: "Fadern, som lever i mig, gör sina verk." Det gäller alltså ej att sätta något högst — ord eller verk — utan de gå samman i en enhet. I Joh. 15 kap. läser vi: "Hade jag icke kommit och talat till dem, så hade de icke synd; men nu hava de ingen ursäkt för sin synd. Den som hatar mig, han hatar ock min Fader. Hade jag icke gjort sådana gärningar bland dem, som ingen annan har gjort, så hade de icke synd: men nu hava de sett det och dock hatat både mig och min Fader." Här är åter ordet och verket. När evangelium offentliggöres för den kristna församlingen gäller fortfarande detta och det gäller för den som hör det.

Referent: *Einar Göth.*

Trons lydnad.

(Rom 1:5; 16:24, 25.)

Av professor Hugo Odeberg.

I Joh. 5:24 läsa vi: ”Den som hör mitt tal och tror ...” Det är nu fråga om tron under den aspekt, som består i att man hör Kristus, att man hör hans röst. Man kan sammanställa Pauli ord om tron i betydelsen lydnad, hörsamhet, hörande med Jesu ord i Johannesevangeliet. Här kan man härleda Pauli ord ur Jesu — det som Paulus nämner att han mottagit från Herren. Liksom Jesus själv säger: ”Jag talar icke av mig själv ...” så säger också Paulus i 2 Kor. 4:5: ”Vi förkunna icke oss själva ...”. Detta är grundväsentligt. Det är således icke fråga om något som Paulus funderat ut själv — icke ens om det som han själv har upplevat. Det är således icke utifrån upplevelsen av andligt liv, som man kan förkunna budskapet. Naturligt är att man tänker: ”Vi har erfårit något”. När det då gäller en sådan stor upplevelse som den Paulus varit med om, så menar man naturligtvis: ”Eftersom man nu haft en så stor upplevelse, så kan man tala om den för andra”. Men det är tvärtom så att erfarenheten är följden av det man *hört*.

Att höra Kristus det är alltså det att ständigt höra hans röst. Det är liksom att man ständigt ser hans kors, och det gör då detta att man lever i förbindelse med honom.

Nu är det fråga om vad detta betyder ”att höra Kristus”. Man kan ju uppfatta det fel, så att man tar det som ett uttryck för en upplevelse. Den levande Kristus är enligt vad han själv säger närvarande, där två eller tre är samlade i hans namn. När nu Jesus säger att han skall vara med, så är det verkligen meningen att så skall ske. Allting kan tas emot som en gåva. Detta kan också tagas emot som en dom — nog måste Jesu närvaro kännas som en dom — i varje fall borde den förjaga all självpupptagenhet, insnärjdhet och allt högmod.

Vad betyder då hörandet av Kristus? Kristus meddelar sig med människorna genom sitt Ord. Paulus betygar att det hela

tiden är fråga om att höra det ord, som är givet av Gud själv. Denna tanke är av Kristus själv uttryckt så: ”Mina ord äro ande och äro liv”. Man kan alltså icke taga emot Kristus om man icke ständigt tager emot Guds ord, såsom de äro givna i Skriften. Det är ju genom evangelierna som Jesus talat. Detta betyder icke att man sätter Skriften över Kristus, som det ibland felaktigt heter, utan det betyder att man tar emot Kristus så som han själv har givit sig — om man nu verkligen sätter Kristus högt och har honom till herre över allting. I Luk. 4 säges att Kristus talar till judarna i Nasarets synagoga, och där finnas således de som lyssna till honom — som höra honom. Vad betyder det där att höra Kristi röst — hans ord — jo, det, att höra honom läsa Jes. 61 kap. Märk väl: att höra Kristi ord är i denna skildring att höra Jes. 61. Och så hör vi honom säga: ”Nu, i dag, är detta ord uppfyllt inför edra öron.” Så gör ju Paulus också: ”Vi förkunna icke oss själva.” Vad gör han då? Genom ständig hänvisning till Skriften förkunnar han Kristus. Det är genom Skriften som Kristus lever i oss.

När man nu har detta klart för sig att vi hör Kristus i Skriften, så frågar man kanske: ”Var träffar vi nu på denne Jesus Kristus?” Det skall vara i de böcker som berättar om honom — i de fyra evangelierna. Nu finner vi dessa som en del av den heliga Skrift och vi finner att Kristus själv bjuder oss att lyssna till honom i hela Skriften. Till dem som inte lyssnar på det sättet säger han: ”O, ni dårar och tröghjärtade till att tro”, och så lär han dem kärleksfullt att tro genom att genomgå skrifterna alltifrån Första Mosebok.

När vi nu har detta klart kommer vi till nästa fråga: ”Vad är det att verkligen lyssna till Kristus i dessa ord, som är givna?” Man har blicken riktad på Kristus i vart ord, som man hör. Detta är synnerligen viktigt och hör till detta trons hörande, som i sig själv är tro. Det hör nu samman på det närmaste med detta att vända om. Den som är vänd bort från Kristus han hör intet — han ser endast sig själv. I själva verket betyder det att han ser bort mot sin egen undergång. Han ser endast sig själv, mörkret

och ondskan, men till en sådan säger Jesus: ”Vänd om och se evangeliet”, d.v.s. ger en uppmaning att se den som ger tro. Den som verkligen hör, han tror på detta glada budskap. Kristus ger oss denna tro i sitt Ord.

Referent: *Ove Theander.*

Innehåll:

H. Odeberg, Bibelstudier, Kol. 1:12-20	sid. 55
» » 1 Petri 1:17-25	» 57
» » Hebr. 4: 14.-16	» 58
» » Hebr. 5: 1-10	» 60
» » 1 Joh. 1:1-2:2	» 61
» Ord och verklighet	» 64
» Trons lydnad	» 66

EREVNA: Utgivare H. Odeberg, Lund. Ekonom: Rektor Viktor Rydqvist, Eslöv. Redaktion: H. Odeberg, V. Rydqvist och Bibliotekarie Eric Starfelt. Red.-omb.: Karl Magnus Svensson, Samrealskolan, Askersund. Distr. och Exp.-sekr.: Ove Theander. Red:s adr.: S:t Måns g. 6 a, Lund. Exp. och distr:s adr.: Västergatan 2, Lund. Tel.:

Lund 14760. Postgirokonto 27 11 04, Erevna, Lund.

Pren.-avg. 5:- kr.
